

บทสนทนาจากเจ้าอาวาส

พระวาจาท้าทาย ความเชื่อฟัง

บทอ่านที่หนึ่งจากหนังสือพงศกษัตริย์ ฉบับที่สอง วันนี้ ตีคู่ มา กับพระวรสารประจำวันนี้ โดยทั้งสองบทอ่าน สรุปลักษณะอันเดียวกันคือ **“ให้คนอื่นได้อิมมาก่อนตัวเราเอง”**

ในสภาพสังคม ปัจจุบันนี้ จำนวนประชากรเพิ่มขึ้น ที่อยู่อาศัยน้อยลง การทำมาหากินฝืดเคืองขึ้นเรื่อยๆ ทุกคนต้องดำเนินชีวิตแบบที่เรียกว่า **“ปากกัดตีนถีบ”** ทุกคนต้องแข่งขันเพื่อความอยู่รอด คนจากต่างจังหวัดอพยพ เข้ามาอยู่ในเมืองหลวง เพื่อแสวงโชค เพื่อจะได้งานทำ ได้เงินไม่มากนักส่งไปเลี้ยงครอบครัวในต่างจังหวัด เมืองหลวงแออัด หนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ ทุกคนมีชีวิตอยู่แบบ ใครดีใครได้ ใครเร็วกว่าก็ถือว่าได้เปรียบ มีน้อยคน หรือ แทบไม่มีเลย ที่จะคิดถึงคนอื่นก่อนที่จะคิดถึงตัวเอง และคนจำนวนไม่น้อยยังถือคติที่ว่า **“ด้านได้ อายอด” “โกงบ้างไม่เป็นไร แต่ขอให้ตัวฉันอยู่รอดก็พอแล้ว”** หรือ **“ใครๆก็ทำกันทั้งนั้น จะอะไรกันนักกันหนา”**

แต่ในหนังสือพงศกษัตริย์ วันนี้ แทนที่ท่านเอลีซา คนของพระเจ้า จะนั่งลงรับประทานอาหาร ที่มีคนนำมาถวายท่าน ท่านกลับบอกว่า **“จงให้ประชาชนรับประทานเถิด”** และจะยังสั่งซ้ำซ้ำว่า **“จงให้ประชาชนรับประทานเถิด” “ให้เขาได้รับประทาน ก่อน และจะยังมีเหลืออีก”**

พอพระเยซูเจ้าเสด็จมา พระองค์ก็ตรัสสอนอย่างเดียวกัน **“จงจัดให้คนทั้งหลายนั่งลง”** เพื่อจะได้รับประทานอาหาร ที่มีเพียงขนมปังบาร์เล่ย์ห้าก้อน กับปลาสองตัว

น้อยจนไม่พอได้กินอิ่มสำหรับคน 3 คน ด้วยซ้ำไปแต่อัครสาวกนับคนทั้งหมดได้ เอาเฉพาะผู้ชาย ก็ราวห้าพันคนเข้าไปแล้ว ไม่นับผู้หญิง เด็ก และคนชรา ซึ่งถ้ารวมเข้าจริงๆ น่าจะมีคน เหยียบหมื่น แต่แทนที่ขนมปังห้าก้อน กับปลาสองตัว จะถูกนำมาแบ่งกันรับประทาน ระหว่างพระเยซูเจ้า กับพวกสาวกศิษย์ พระองค์กลับสั่งว่า **“เอาไปเลี้ยงประชาชนก่อน”**

เป็นสิ่งท้าทาย ความเชื่อ หรือ ความเชื่อฟัง เป็นอย่างยิ่ง

หลายครั้งมันยากที่จะ เชื่อฟัง ในสถานการณ์ที่บีบคั้น และสถานการณ์บีบคั้นเหล่านั้น ก็ท้าทาย ความเชื่อฟัง ของเราแต่ละคนด้วย

คริสตชนจำนวนไม่น้อย ก็ลงเอยด้วยคำพูดสั้นๆที่ว่า **“ไม่เอา! อย่างเสี่ยงดีกว่า”** **“ใครจะรับประกันได้ว่า เมื่อเราช่วยคนอื่นให้มีความสุข อิ่มท้องแล้ว ตัวเราลำบาก ใครจะมาช่วยเรา?”**

ความเชื่อ หรือ ความเชื่อฟัง ก็มาถึงทางตัน

แต่คำพูดของเอลีชา คนของพระเจ้า และการปฏิบัติของพระเยซูเจ้า ก็น่าจะ**ท้าทายให้เราลองปฏิบัติดู** คือลอง **“ให้คนอื่นได้รับประทานก่อน และยังมีเหลืออีก”** สำหรับตัวเราเอง

สวัสดี...พ่อसानิจ

